

Sygn. akt VI GC 957/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

E. G.

przeciwko:

M. W. (1) ((...))

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego M. W. (1) na rzecz powoda E. G. kwotę 10 086,00 zł (dziesięć tysięcy osiemdziesiąt sześć złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 28 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 922,00 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) nakazuje pobrać od pozwanego M. W. (2) na rzecz Skarbu Państwa – kasy tut. Sądu kwotę 1 357,96 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 957/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 września 2015 roku powód E. G. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) Firma (...) z miejscem wykonywania działalności w D. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. W. (3) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą H. M. Wicher z miejscem wykonywania działalności w Ł. kwoty 10 086 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że strony zawarły umowę o naprawę zaworów (...) nr kat. EL 1100 do pojazdu R. (...). W związku z wykonaniem rzeczonyj umowy pozwany wystawił powodowi faktury VAT na łączną kwotę dochodzoną pozwem. Należności z wymienionych wyżej faktur zostały zapłacone pozwanemu przez powoda tytułem

umówionego wynagrodzenia. Dalej powód wskazuje, że po otrzymaniu zapłaty pozwany każdorazowo przystępował do umówionej naprawy poszczególnych zaworów, a po wykonaniu usługi przekazywał je ponownie powodowi. Wszystkie naprawiane zawory okazały się niesprawne, a wady fizyczne w istocie uniemożliwiały jakiejkolwiek korzystanie z nich zgodnie z ich przeznaczeniem. Powód dokonał ich niezwłocznej reklamacji, w związku z czym pozwany przystąpił do usuwania wskazanych wad. Próby te zakończyły się całkowitym niepowodzeniem. Strona powodowa wezwała zatem pozwanego do polubownego załatwienia sprawy. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w dniu 3 grudnia 2015 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3231/15.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej sądu oraz bezpodstawność roszczenia dochodzonego pozvem. Strona pozwana wskazała, że przyjmując przedmiotowe zawory do regeneracji zawierała z powodem każdorazowo ustną umowę o dzieło. Pozwany przeczy twierdzeniom powoda wskazując, że powód nigdy nie składał oświadczenia o żądaniu obniżenia ceny lub też oświadczenia o odstąpieniu od zawartej umowy. Wobec tego niezasadne jest dochodzone przez niego roszczenie albowiem nie dochował procedury przewidzianej w art. 637 k.c., art. 638 k.c. oraz art. 556 k.c. i nast. k.c. Pozwany wskazuje, że powód zgłosił reklamację wyłącznie trzech zaworów. Dnia 18 kwietnia 2015 r. powód dostarczył pozwanemu zawór regenerowany zgodnie z fakturą (...) wobec którego pozwany nie uwzględnił reklamacji. W pozostałych dwóch przypadkach (kwiecień 2015 r.) pozwany wysłał swoich serwisantów do siedziby powoda. W pierwszym z pojazdów zdiagnozowano brak zasilania zaworu (...) oraz zaniki sygnałów szyny komunikacyjnej CAN. Ponadto wykryto wiele aktywnych błędów związanych z uszkodzeniem instalacji elektrycznej. Uzgodniono, że należy usunąć awarię instalacji elektrycznej i w tym celu powód miał odtransportować pojazd do siedziby pozwanego. Pojazd ten nie dotarł jednak do siedziby pozwanego. Z kolei w drugim pojeździe zawór był niesprawny z powodu przedostania się do niego oleju silnikowego w związku ze zużyciem sprężarki powietrza. Serwisanci pozwanego naprawili tę usterkę.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy, w sprawie o sygn. akt VI GNc 3231/15, stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W piśmie procesowym z dnia 25 października 2016 r. powód podtrzymał w całości wnioski i twierdzenia zawarte w pozwie. Powód wskazał, że wywodzi swoje roszczenie o zapłatę na podstawie art. 471 k.c. zatem rozważania pełnomocnika strony pozwanej o niedopełnieniu przez powoda wymogów do realizacji przez niego uprawnień z tytułu rękojmi za wady dzieła są bezprzedmiotowe. Natomiast wadliwość zaworów po ich naprawie potwierdzają zeznania świadków, których powołał powód. Za nietrafione uznaje powód także twierdzenia strony pozwanej o wywodzeniu z faktu trwania współpracy stron tezy o należyтым wykonywaniu przez pozwanego swoich zobowiązań. Powód dowiadywał się bowiem o wadliwości zaworów na przestrzeni kilku miesięcy. Ponadto ilość podmiotów świadczących podobne usługi na rynku polskim jest ograniczona.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawierały ustnie umowy dotyczące zaworów (...) nr kat. (...) do pojazdów marki R. (...). Powód opłacał fakturę VAT wystawianą przez pozwanego, a ten wysyłał zregenerowany zawór. Zawór ten powód montował do samochodu, a ten wymontowany odsyłał pozwanemu. Strony łączyły zatem każdorazowo umowy sprzedaży. Pozwany wystawił powodowi z tytułu tychże umów faktury VAT na łączną kwotę 10 086 zł, które powód opłacił.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 1 grudnia 2014 r. z dowodem zapłaty (k. 12-13), faktura VAT nr (...) z dnia 10 stycznia 2015 r. z dowodem zapłaty (k. 14-15), faktura VAT nr (...) z dnia 20 lutego 2015 r. z dowodem zapłaty (k. 16-17), faktura VAT nr (...) z dnia 2 marca 2015 r. z dowodem zapłaty (k. 18-19), faktura VAT nr (...) z dnia 18 marca 2015 r. z dowodem zapłaty (k. 20-21), faktura VAT nr (...) z dnia 30 marca 2015 r. z dowodem zapłaty (k. 22-23),

faktura VAT nr (...) z dnia 16 kwietnia 2015 r. z dowodem zapłaty (k. 24-25), zeznania świadków: A. G. (k. 123-125), M. P. (k. 125-126), M. G. (k. 126-127), M. W. (4) (k. 196-197).

Przysyłane zawory okazały się niesprawne wobec czego powód dokonał ich reklamacji. Pozwany przystąpił do usuwania wskazanych usterek. Próby te zakończyły się całkowitym niepowodzeniem. Uszkodzeniu uległy zregenerowane zawory, które wynikają z przedłożonych przez powoda faktur VAT. Strona powodowa wezwała zatem pozwanego do polubownego załatwienia sprawy. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi. Samochody zostały naprawione w serwisie autoryzowanym, poprzez wymianę zaworów na nowe, bez konieczności dokonywania dodatkowych napraw.

Dowód: zeznania świadków: A. G. (k. 123-125), M. P. (k. 125-126), M. G. (k. 126-127), M. W. (4) (k. 196-197), protokół reklamacji zaworów (...) (k. 26-27), wezwanie do zapłaty (k. 29-30).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd poczynił również ustalenia faktycznie w oparciu o zeznania świadków: A. G., M. P., M. G., na okoliczność wadliwości zregenerowanych zaworów przysyłanych przez pozwanego i sprawności pojazdów, w których je zamontowano. W ocenie Sądu zeznaniom ww. świadków należało dać wiarę, jako że w sposób spójny przedstawiały one okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Sąd te zeznania uznał za wiarygodne, konsekwentne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Zeznania świadka M. W. (4) Sąd uznał za wiarygodne tylko w części. Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka w zakresie okoliczności prawidłowej regeneracji zaworów powoda, braku wad fizycznych, przyczyn niesprawności reklamowych zaworów, braku oświadczenia powoda co do ceny czy też w zakresie odstąpienia od umowy. Zeznania świadka w tym zakresie są bowiem sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z zeznaniami pozostałych świadków.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, ponieważ pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia nie stawiła się żadna z nich na wyznaczony termin. Oceniając dowód z wydruku fotografii (k. 43-49) przedłożonych przez pełnomocnika pozwanego w sprzecznie od nakazu zapłaty Sąd uznał, że charakter omawianego środka dowodowego nie pozwala na wykazanie istotnych właściwości zaworów, w szczególności zaś zakresu usterek, czy też ich przyczyn. Świadek S. R. odmówił składania zeznań, jako siostrzeniec pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powoda E. G. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie spornym między stronami była przyczyna występowania usterek w zregenerowanych zaworach oraz charakter prawny zawieranych przez strony umów.

W pierwszej kolejności Sąd winny był ustalić charakter prawny stosunku łączącego strony oraz reżim prawny warunkujący dochodzone przez powoda roszczenie.

Zgodnie z treścią 535§1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży jest zatem w ujęciu przepisów kodeksu cywilnego umową dwustronnie zobowiązującą. W związku z zawarciem umowy sprzedaży sprzedawca staje się zobowiązany do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz do wydania przedmiotu sprzedaży kupującemu. Z kolei treścią zobowiązania kupującego jest zapłacenie ceny oraz odebranie rzeczy. Tym samym umowa sprzedaży jest także umową wzajemną, gdyż świadczenie jednej strony jest z założenia odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. Jednocześnie dla skuteczności umowy sprzedaży nie jest, co

do zasady, konieczne, aby sprzedawca był osobą uprawnioną do rozporządzania rzeczą. Z istoty umowy sprzedaży wynika jedynie zobowiązanie do spowodowania, aby własność rzeczy została przeniesiona na nabywcę. Za wykonanie tego zobowiązania sprzedawca będzie odpowiadał według przepisów k.c. o wykonaniu zobowiązań i skutkach ich niewykonania (zob. J. Jezioro, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, art. 535, Nb 14).

Z zeznań świadka A. G. wynika, że strony miały świadomość co do tego, że zawierają umowę sprzedaży. Wynika to również z samej treści łączącego strony stosunku prawnego, który polegał na uiszczeniu przez powoda opłaty za zregenerowane zawory, które pozwany przesyłał powodowi. Powód natomiast montował te zawory we własnym zakresie. Tym samym nie budzi wątpliwości w ocenie Sądu, że rzeczony element umowy wskazują, że mamy do czynienia z umową sprzedaży. Nie zmienia tego faktu okoliczność, że sprzedawane zawory zostały wcześniej zaprogramowane według wskazanych konkretnych numerów VIN samochodów, do których miały być zamontowane. Tylko taki zabieg umożliwiał wymianę zaworów w danym pojeździe na inne niż fabrycznie zamontowane.

W rozpatrywanej sprawie powód udowodnił fakt nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwanego, rodzaj i wysokość szkody oraz istnienie normalnego związku przyczynowego między nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego bezspornym jest, że dostarczane przez pozwanego powodowi zawory były niesprawne.

Z zeznań świadka A. G. wynika, że pierwsze usterki zaworów zaczęły się pojawiać już po miesiącu, a w odstępach 2, 3 tygodni występowały usterki kolejnych zaworów, zaś ze wszystkich zregenerowanych przez pozwanego zaworów żaden nie był sprawny. W rezultacie powód zamontował nowe zawory w serwisie (...), które działają prawidłowo po dziś dzień. W ocenie świadka G. samochody, w których montowano zawory były sprawne, zaś po regeneracji wracały te zawory, które wcześniej wysyłał. Posiadały bowiem te same numery fabryczne.

Z kolei świadek M. P. zeznała, że pierwsze dwa zamontowane zawory przez jakiś czas były sprawne natomiast pozostałe posiadały usterki uniemożliwiające ich prawidłowe działanie. Powód za każdym razem przyjmował reklamacje i wymieniał uszkodzone zawory. Wobec zastrzeżeń, że zawory mogły być źle montowane świadek wskazała, że przyjechał mechanik z (...) serwisu (...), który nie stwierdził żadnych uchybień przy montażu tych zaworów przez powoda. Świadek zeznała, że pozwany sugerował założenie dodatkowej instalacji elektrycznej celem wyeliminowania problemów z zaworami. Propozycja ta spotkała się z odmową świadka bowiem we wcześniejszych samochodach autoryzowany serwis wymienił tylko (...) zawory. Samochody te są sprawne.

Wreszcie zdaniem świadka M. G., który montował zregenerowane APMY, zawory były sprawne może z dwa miesiące po czym zaczęło puszczać powietrze i składane były ich reklamacje. Zregenerowane APMY dostarczone przez pozwanego powodowały, że samochód w ogóle nie odpalał. A jeżeli to nie działał hamulec ręczny, którego nie można było zwolnić.

W rozpatrywanej sprawie podstawą odpowiedzialności pozwanego nie będą jednak przepisy o rękojmi (art. 568 k.c.), a - jak to podnosi powód - art. 471 k.c., który stanowi, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W doktrynie i orzecznictwie dopuszczalny bowiem jest zbieg roszczeń z tytułu odpowiedzialności kontraktowej i rękojmi. Jak wskazał SN w wyroku z 18.04.2013 r. (III CSK 243/12, L.), nabywcy rzeczy wadliwej, jak również inwestorowi w razie wadliwego wykonania robót budowlanych, przysługuje wybór co do sposobu uzyskania rekompensaty od sprzedawcy (wykonawcy robót budowlanych). Może on oprzeć swoje roszczenie wyłącznie na przepisach ogólnych o odpowiedzialności kontraktowej (art. 471 k.c.) albo też, nie rezygnując z uprawnień przysługujących mu z rękojmi, dodatkowo dochodzić naprawienia poniesionej szkody. Dokonanie tego wyboru wywołuje określone skutki prawne i procesowe: jeżeli wybrał reżim rękojmi musi jedynie udowodnić istnienie wady, natomiast jeżeli wybrał reżim odpowiedzialności kontraktowej przewidzianej w art. 471 k.c. musi udowodnić fakt nienależytego wykonania zobowiązania przez inwestora (sprzedawcę), rodzaj i wysokość szkody oraz istnienie

normalnego związku przyczynowego między nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą. W takiej sytuacji bowiem, wykonawca (sprzedawca) nie odpowiada według surowszego reżimu odpowiedzialności za samo istnienie wady, lecz za szkodę wyrządzoną niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania (tak M. Gutowski, Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 450-1088, Warszawa 2016, kom. Do art. 471 k.c., nb 60 Legalis; wyr. SN z 25.8.2004 r., [IV CK 601/03](#), Legalis; wyr. SN z 7.7.2000 r., [III CKN 889/98](#), Legalis).

Nie wykluczona jest również możliwość sięgnięcia do roszczeń odszkodowawczych na zasadach ogólnych (art. 471 KC) zwłaszcza po utracie uprawnień z rękojmi, i to również w takim zakresie, w jakim pokrywają się one z roszczeniami z tytułu rękojmi (wyr. SA w Krakowie z 19.12.2012 r., [IACA 1207/12](#), L.; wyr. SN z 6.3.1998 r., III CKN 405/97, niepubl.).

Pozwany nie zdołał wykazać, że dokonał skutecznej naprawy zgłaszanych wad zainstalowanych w samochodach zregenerowanych zaworów. Przyznał, że pracownicy udali się na miejsce montażu, jednakże stwierdzili, że nie wiedzą jaka jest przyczyna nefunkcjonowania zaworów. Zaproponowali konieczność dodatkowej instalacji elektrycznej, którą mogliby wykonać za dodatkową opłatą. Ponieważ właściciel pojazdów nie wyraził na to zgody, pracownicy pozwanego zaprzestali dalszych prób usunięcia awarii. Twierdzenie pracowników pozwanego o konieczności dodatkowych instalacji nie potwierdziło się, ponieważ w autoryzowanym serwisie okazało się, że nie ma innych usterek w tych samochodach i aby przewrócić ich prawidłową pracę, wystarczyło tylko wymienić wadliwie zawory od pozwanego.

Jako niezrozumiałe należy uznać stanowisko pozwanego, który przeczy wnioskowi i twierdzeniom powoda, podczas gdy z zeznań świadka M. W. (4) – kierownika sprzedaży i warsztatu wynika, że proponowano powodowi zwrot pieniędzy za zakupione zawory, jednakże on propozycji nie przyjął.

Reasumując, należy uznać, że powód słusznie zażądał zwrotu równowartości zakupionych zregenerowanych zaworów. Nie wnosił przy tym o zwrot dalszych kosztów związanych z wadliwym wykonaniem umowy przez pozwanego, pomimo utraty dobrego imienia u klienta, kosztów związanych z procesem naprawczym oraz trudności związanych z reklamacjami.

Mając na uwadze wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w całości i w punkcie 1 sentencji wyroku na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 535 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10 086,00 zł.

O odsetkach od tej kwoty Sąd orzekł na podstawie [art. 481 § 1 i 2 k.c.](#) według wysokości ustawowej od dnia 28 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty według wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 505,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 2 400,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (Dz. U. nr 163 z późn. zm.), co daje łączną kwotę 2 922,00 zł.

W punkcie 3 sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego M. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa (kasy tutejszego Sądu) kwotę 1 357,96 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

SSR Jolanta Brzęk